

CLOSE UP

Det nye dameblad „Eva“ har, som alle nye blade, der vil være med på moderne, en side om film og teater. Udmærket. Men til den ende har man engageret den kendte *Ole Bornemann*, som i sin fundamentale mangel på filmforstand næppe overgås af nogen BT- eller aftenavis-anmelder. Følger man hans kritiske judgement, lokkes man ind til „månedens bedste film“: „Under brændende sejl“, der får de „allervarmeste“ anbefalinger med på vejen. I omtalen af en ny dansk film, „Det støver stadig“, begynder Bornemann med at anmelde filmens længde for derefter stilistisk elegant at gå over til at anmelde publikumsreaktionerne, og således fast overbevist om filmens kvalitet tør han afsløre, at *Søren Elung Jensen* „forøvrigt er en aldeles udmærket kunstner“. Filmen får tre stjerner, selv om Bornemann godt er klar over, at han vil „blive udlagt som intellektuel undermåler“. Gad vidst om han ikke får succes på en sådan bemærkning, den går da lige til hjertet. Mand, hvor er han ligefrem og jævn. Det passer også glimrende med hans afsky for „De uskyldige“. Det er sandelig ikke noget for husmødre og Ole Bornemann, det er „bestialsk og perverst“ – „og det eneste positive, man kan sige om dette produkt er, at *Deborah Kerr* medvirker“. I sine 5 anmeldelser nævner Bornemann kun to instruktører: *Peer Guldbrandsen* og *Henry James!* Sidstnævnte, der døde i 1916, skulle have iscenesat „De uskyldige“ fra 1961.

P. M.

✱

Den på flere måder meget idealistiske *Mikael Sne* giver i en omtale af „Kosmorama 58“ i „Land og Folk“ d. 28. 10. 1962 udtryk for den opfattelse, at det pågældende nummer er „pænt og underholdende“ og „så tækkeligt, at enhver frøken, hvem alderen har berøvet gebisset, vil kunne hygge sig med det“. Det rimer ikke rigtig med den robuste Snes forbløffelse over *Jean Bérangers* karakteristisk af *Orson Welles* og *Douglas Sirk*. Det er vist første gang, det danske sprog få lov til at viderebringe den opfattelse, at Welles og Sirk er to af filmkun-

stens største personligheder, så kan Sne forbløffes af det, hvilke emotionelle storme må det da ikke vække i de filminteresserede frøkeners langt mere følsomme sind? Sensationer, som den vi oplevede en lørdag i foråret, da vi læste en filmanmeldelse i „Land og Folk“ uden at finde NATO nævnt, kan vi vel næppe præstere – dette sagt i al elskværdighed – men vi kan selvfølgelig altid udnævne *Mikhaïl Romm* til en af vore yndlinge. Dog, det ville ikke blot være u-tækkeligt, det ville være direkte forargeligt.

P. M.

✱

I det svenske filmtidsskrift „Chaplin“ har redaktøren givet udtryk for fornærmet forundring over, at „Kosmorama 57“ rummede en artikel om „Hollywood/Humanisme“. Han finder ikke blot, at artiklen er snakkesalig, hvad han måske nok har ret i; han er desuden på det nærmeste harmdirrende over, at folk, der redigerer et filmtidsskrift i 1962, kan finde det rimeligt at koncentrere sig om noget efter hans mening så komplet underordnet som Hollywoods humanisme. I stedet anbefaler han udarbejdelse af artikler om sadismen i Hollywood, masochismen i Hollywood osv., hvilke forhold forekommer ham langt mere relevante og iøjnefaldende i den amerikanske filmproduktion end humanismen. „Kosmorama“ vil i den anledning gerne understrege, at den pågældende artikel fremkom som en bevidst manifestation af nærværende filmtidsskrifts stærkt positive holdning over for amerikansk filmproduktion, der muligvis er præcis så sadistisk og masochistisk, som „Chaplin“ gerne vil se det, men som efter vort skøn også rummer et betydeligt humanistisk indhold, hvilket turde være langt væsentligere. „Chaplin“s synspunkt tilhører en pueril og antikveret skole, der af misforstået sociologisk interesse og med tydelig puritansk holdning har kulegravet amerikansk film for at forlyste sig med de mange abgeschmackte lækkerier. Vi kan kun finde det heldigt, at vor artikel har bragt de forargede „Chaplin“-folk ud af busken; det er altid muntert, når folk demonstrerer deres enøjethed så grotesk, som det skete i kommentaren til „Hollywood/Humanisme“.

J. S.